

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 5264/2019
15.10.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић, др Илије Зиндовића, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Душан Јовановић, адвокат из ..., против тужених ББ, ВВ и ГГ, сви из ..., чији је заједнички пуномоћник Мира Мосуровић, адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2991/16 од 23.08.2018. године, која је исправљена решењем истог суда Гж 2991/16 од 14.01.2019. године, у седници већа одржаној дана 15.10.2020. године донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2991/16 од 23.08.2018. године, исправљене решењем истог суда Гж 2991/16 од 14.01.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2991/16 од 23.08.2018. године, исправљене решењем истог суда Гж 2991/16 од 14.01.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Смедереву, Судска јединица у Ковину П 985/14 од 30.10.2015. године, у ставу првом изреке, одбијен је као неоснован основни тужбени захтев да се утврди да је сада пок. ДД из ..., по основу стицања у породичној заједници, постала сувласник и сукорисник на 3/21 дела непокретности уписане у листу непокретности број .., кат. парцела .. КО ..., све ближе описано у овом ставу изреке. У ставу другом изреке одбијен је евентуални тужбени захтев да се обавезу тужени да тужили, по основу стицања у породичној заједници, солидарно исплате износ од 905.506,00 динара, са законском затезном каматом од 29.02.2008. године до исплате. У ставу трећем изреке обавезана је тужила да туженима накнади трошкове парничног поступка у износу од 1.312.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 2991/16 од 23.08.2018. године, која је исправљена решењем истог суда Гж 2991/16 од 14.01.2019. године, у ставу првом изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђена је пресуда Основног суда у Смедереву, Судска јединица у Ковину П 985/2014 од 30.10.2015. године у ставовима првом и другом изреке. У ставу другом изреке преиначена је одлука првостепеног суда у

погледу трошкова парничног поступка, па је обавезана тужиља да туженима уместо износа од 1.312.500,00 динара плати износ од 786.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиља је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о изјављеној ревизији одлучује на основу члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18) ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако Врховни касациони суд оцени да је то потребно ради разматрања правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, односно ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Врховни касациони суд је утврдио да нису испуњени услови из члана 404. Закона о парничном поступку за одлучивање о посебној ревизији тужиље. У конкретном случају нема потребе за разматрањем правног питања од општег интереса или правног питања у интересу равноправности грађана, као ни потребе за новим тумачењем права. Одлуком нижестепених судова није одступљено од судске праксе ревизијског суда у овој врсти спора, нити је подносилац ревизије указао на постојање другачије одлуке донете у истоврсном спору. Из садржине ревизије произлази да тужиља на уопштен начин оспорава чињенично-правне закључке нижестепених судова, који се односе на појединости конкретног парничног поступка, не дајући разлоге који оправдавају одлучивање о његовој ревизији са аспекта рестриктивно прописаних основа из члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Следом изнетог, одлучено је као у ставу првом изреке.

Одлучујући о дозвољености ревизије тужиље у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је утврдио да није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку је прописано да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овом предмету поднета је дана 06.07.2001. године, а преиначена је дана 09.06.2014. године. Вредност предмета спора у конкретном случају износи 905.506,00 динара или 7.840,56 евра према средњем курсу Народне банке Србије за 1,00 ЕУР на дан подношења тужбе.

Имајући у виду да је вредност предмета спора побијеног дела пресуде испод законом прописаног цензуса, то је Врховни касациони суд применом члана 413. Закона о парничном поступку одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
др Драгиша Б. Слијепчевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић